

Quan Déu va demanar el divorci

Déu va marxar un dijous.

No hi va haver trons, ni plagues, ni cavalls apocalíptics. Només un silenci. Un silenci tan dens que els rellotges van deixar de fer tic-tac, els nadons van néixer amb els ulls oberts i les campanes van callar per sempre.

A les esglésies, les creus van començar a oxidar-se. A les mesquites, les paraules del Corà van desaparèixer dels llibres. A les sinagogues, els rotlles de la Torà es van convertir en cendres sense foc. A les muntanyes, els ecos van deixar de respondre. I a les xarxes socials, el “trending tòpic” va ser: #DéuEnsHaDeixat.

A la basílica de Sant Pere, un sobre blanc va aparèixer damunt l'altar. No hi havia remitent, ni segell, ni rastre de mans humanes. El sobre no pesava gaire, però quan el mossèn el va agafar, va sentir com si li clavessin un clau al cor.

A dins, una sola frase escrita amb tinta que semblava respirar, com si la pròpia realitat s'hagués resistit a ser escrita:

“Ja no us estimo. No us entenc. No us vull.”

La cal·ligrafia no era humana. No era divina. Era anterior. Les lletres no seguien cap alfabet conegut, però tothom les entenia. Els ulls s'omplien de llàgrimes abans de llegir-les. El cor s'aturava un instant. I després, el silenci.

Els teòlegs van discutir si era una prova, una metàfora, una provocació. Però el cel es va tornar opac. Les ànimes van deixar de pujar. I les ombres van començar a parlar.

No calia signatura. El món ho va entendre. Era Déu. I havia demanat el divorci.

Els humans, al principi, van celebrar-ho. “Ara som lliures!” van cridar. Van fer festes, rituals de desconexió, divorcis espirituals col·lectius. Es van tatuar frases com “Déu és un ex” o “Jo vaig sobreviure al Judici Final”. Van vendre samarretes amb el lema: “Si Déu no ens vol, que ens ho digui per WhatsApp.”

Però al cap de set dies, alguna cosa va començar a podrir-se.

Els colors perdien intensitat. El temps s’arrossegava. Les emocions es repetien com eco. La mort ja no era trànsit: era estancament. Els cementiris s’omplien de crits que ningú escoltava. Les paraules “esperança”, “redempció” i “perdó” van desaparèixer dels diccionaris. Les biblioteques van començar a cremar espontàniament els llibres sagrats. No per odi. Per oblit.

Els somnis es van tornar repetitius: una porta tancada, una veu que deia “ja no em pertanys”. Els animals deixaven de dormir. Els nadons naixien amb ulls oberts i mirades antigues. Les esglésies es convertien en museus del fracàs. I els humans, sense Déu, van començar a veure’s per dins.

I el que hi havia no era ànima. Era soroll. Era fam. Era còpia.

Un nen va preguntar: “Si Déu ja no ens estima, qui ens cuida?”

La mare va respondre: “Ningú. Però podem fingir.”

I van fingir. Van fingir fe, amor, compassió. Però el món ho notava. Els arbres es negaven a créixer. Els rius s’aturaven. Els ocells cantaven en llatí invers. Els miralls deixaven de reflectir. I les ombres es quedaven quietes.

Els científics van intentar contactar amb Ell. Van enviar sondes, pregàries codificades, poemes en binari. Res. Només una resposta, gravada en una roca que no existia el dia abans:

“No sou el que vaig imaginar. Sou el que vaig oblidar.”

Els governs van declarar l'estat d'emergència metafísica. Es van crear ministeris de reconciliació divina. Van aparèixer intermediaris del més enllà, cobrant per hora i prometent miracles en diferit. Van fer campanyes amb eslògans com “Recuperem Déu 2030” i “Ell també mereix una segona oportunitat”. Però Déu no tornava. I la realitat, sense Ell, començava a desfer-se.

Els colors es tornaven monocroms. Les emocions es diluïen. Les paraules perdien pes. Les promeses ja no tenien valor. Les lleis morals es convertien en supersticions. I la por, la por autèntica, no era a la mort. Era a la indiferència.

Finalment, un home va pujar a la muntanya més alta. Va cridar:

—Tornem a començar! Et prometem que ho farem millor!

I el cel va obrir un ull. Només un. I va dir:

“Ja no sou meus. Ara sou vostres. I això és el veritable infern.”

Des d'aquell dia, la humanitat viu divorciada. Sense custòdia. Sense visites. Sense redempció.

No hi ha cap pacte de caps de setmana alterns. No hi ha trucades de bon any. No hi ha dret a rèplica. Només el silenci. Un silenci que no consola, que no observa, que no espera. Un silenci que pesa com una condemna.

I el món, sense Ell, ha anat mutant. Lentament. Com una ferida que no sagna però supura. Els dies són més llargs, però no més plens. Les nits són més fosques, però no més profundes. I la realitat, sense mirada divina, ha començat a desfer-se pels marges.

Els humans han après a conviure amb l'absència. Han creat religions sense Déu, rituals sense sentit, promeses sense testimoni. Han adorat algoritmes, criptomonedes, influencers i dietes. Han convertit la desesperació en entreteniment. I han rigut. Molt. Potser massa.

Però cada nit, algú, en algun lloc, somriu en somnis. I Déu, des de la distància, sospira. No per amor. Per nostàlgia. Com qui recorda una criatura que va criar amb il·lusió i que ara mira, des de lluny, cremant formigues amb una lupa.

I a vegades, quan ningú ho espera, envia un petit senyal. No per perdonar. No per tornar. Només per recordar que va ser aquí. Que va estimar. Que va creure. I que va marxar.

Una flor que creix en ciment i es marceix en vint-i-quatre hores.

Un nadó que riu sense motiu i mor en silenci abans de fer el primer plor.

Un vers que apareix en una paret d'un hospital abandonat: "No era el vostre món. Era prestat."

Però també hi ha senyals més foscos. Més reals. Més nostres.

Un ramat de vaques que es llança per un penya-segat a França, una rere l'altra, com si fugissin d'alguna cosa que només elles poden veure.

Un bosc a Califòrnia que crema durant cent dies seguits, i quan finalment plou, l'aigua cau negra.

Un home que es desperta en una ciutat buida, sense cap ésser viu, i ningú no el creu quan ho explica.

Un satèl·lit que envia una imatge de la Terra... i la mostra buida. Sense continents. Sense llum. Només aigua i boira.

Són errors? Coincidències? O són postals d'un Déu que ja no ens escriu cartes, però encara ens envia retalls?

No és reconciliació. És record. És allò que queda després del divorci: una cicatriu que encara canta. Una veu que no diu res, però que ressona dins nostre com una absència que no sabem omplir.

I potser el veritable infern no és que Déu ens hagi deixat. Potser el veritable infern és que, enmig del soroll, del progrés i de l'oblit, ja no el trobem a faltar. Que hem omplert el buit amb ídols de carn i ferro, i que, en mirar al cel, ja no esperem resposta. Aquest és l'infern: no l'absència de Déu, sinó la indiferència humana davant la seva absència